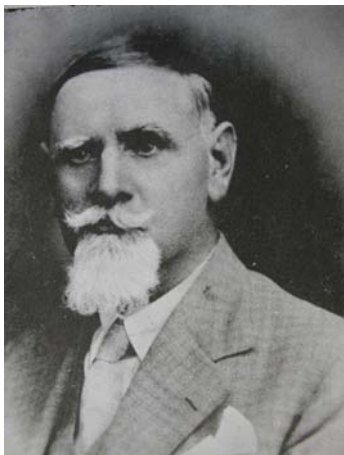

ION TĂNĂSESCU

1875 – 1954

Creator de școală chirurgicală la Iași

S-a născut la 1 septembrie 1875 la Fălticeni. Primele clase de liceu le urmează la Fălticeni, apoi vine la Iași la „Institutele Unite”, unde își ia bacalaureatul în 1896.

Între 1896 și 1902 studiază medicina la Iași. La sfârșitul facultății își ia doctoratul cu teza „Considerațiuni generale asupra hidrocelului și tratamentului său”.

În 1903 pleacă la Paris unde frecventează clinicile chirurgicale ale profesorilor Hartmann, Tuffier și Poirier. Lucrează efectiv în Laboratorul de Anatomie condus de marele anatomist Poirier. Prin aptitudinile sale și munca asiduă este repede remarcat și i se dă sarcina să prepare piesele de disecție pe care profesorul făcea demonstrațiile la curs.

În această perioadă publică o serie de lucrări de anatomie din care se constată calitățile sale de cercetător minuțios și dorința de a elucida o serie de aspecte mai puțin cunoscute. Printre aceste lucrări remarcabile cităm: „studiul despre arterele simpaticului”, bazat pe analiza a 140 piese de disecție și „un studiu despre limfaticele articulațiilor”. În aceste lucrări se constată tehnica anatomică perfectă, minuțiozitatea observațiilor, claritatea și precizia expunerii, calități care vor constitui caracteristicile sale didactice și profesionale de chirurg.

La plecarea sa de la Paris, Poirier îi dă un certificat foarte elogios, pe care îl încheie astfel: „În cursul carierei mele am întâlnit puțini elevi așa de bine dotați ca domnul Tănăsescu”.

Reîntors în țară în 1907, este numit asistent la Clinica chirurgicală condusă de Leon Sculy. Trece examenul de docență și concursul de profesor-agregat, în urma cărora ajunge profesor la Catedra de Anatomie.

În 1912, în urma plecării la București a profesorului Ernest Juvara, este numit profesor de Anatomie topografică și clinică chirurgicală.

În 1913, după scizura acestei catedre, rămâne profesor la Clinica a II-a Chirurgie, care va deveni ulterior Clinica I Chirurgie, post pe care îl deține până în 1940, când este pensionat.

În 1933, printr-o neobosită stăruință reușește să finalizeze noul și modernul Palat al Clinicilor Chirurgicale la Spitalul „Sf. Spiridon”, în care se mută Clinica a II-a Chirurgicală Semiologică, care era, la acea vreme, una din cele mai moderne clinici chirurgicale din țară.

Între 1930-1935 a fost decan al Facultății de Medicină din Iași, iar în 1938 a fost ales rector al Universității din Iași.

Are o activitate publicistică foarte bogată; este ales membru în diferite societăți academice din țară și din străinătate. A fost membru titular al Academiei Române, președinte al Societății de Medici și Naturaliști din Iași în 1914 și 1920, membru al Societății de Chirurgie din Paris din 1929, membru asociat al Academiei de Chirurgie din Paris din 1935 și membru al Societății Internaționale de Chirurgie.

A participat la diferite congrese naționale și internaționale, unde a prezentat rapoarte și comunicări.

Dotat cu o putere de muncă neîntrecută și cu un simț al datoriei impecabil, nu lipsea niciodată de la serviciu, unde venea la o oră foarte matinală.

Lecțiile sale de anatomie, disciplină descriptivă considerată aridă, erau foarte concise; prin claritatea expunerilor sale și logica înlănțuirii diferitelor noțiuni pe care le raporta imediat la o chestiune de patologie sau de tehnică chirurgicală, profesorul Ion Tănăsescu reușea să predea un curs din cele mai atrăgătoare, plin de viață prin aplicațiile practice pe care le remarcă la fiecare detaliu.

Ca profesor de Clinică Chirurgicală, examinarea bolnavilor pe care o făcea la vizită sau la curs, era de un didacticism clasic magistral. Felul în care reținea și sublinia anumite detalii din anamneză, cum scotea în evidență din examenul fizic anumite trăsături caracteristice ale bolii, interpretarea acestora, discuțiile asupra diagnosticului pozitiv și diferențial erau de o argumentare atât de logică încât nu lăsau nici un dubiu asupra diagnosticului.

Pregătirea anatomică solidă se remarcă nu numai în cursurile de Clinică Chirurgicală, ci mai ales în sala de operație. Maniera sa de lucru era simplă, fără nici un gest spectacular. Diferenții timpi operatori se succedau într-o ordine perfectă, fără a se neglija cel mai mic detaliu, cu o hemostază perfectă și un respect al țesuturilor deosebit. Fiecare timp operator putea să se constituie într-o planșă demonstrativă. Executa operațiile cu un calm desăvârșit, fără grabă sau semne de enervare chiar în situațiile dificile. Abilitatea sa chirurgicală se remarcă, mai ales, în operațiile pentru cancer uterin, în limfadenectomiile neoplazice, în intervențiile pe căile biliare, tiroidectomii, operații în care excela.

Profesorul Ion Tănăsescu iubea bolnavii pe care îi îngrijea cu devotament. Sub aparența de atitudine rece și distantă ascundea o mare sensibilitate.

Spirit integru, sobru, foarte ordonat și exigent, profesorul I. Tănăsescu a creat o școală de anatomie cu urmași care au devenit celebri (I. Nubert, I. Iancu, I. Repciuc și N. Barbilian) și o școală de chirurgie remarcabilă (VI. Buțureanu, N. Costinescu, V. Dobrovici).

S-a stins din viață la 25 ianuarie 1954, la București.

E. Târcoveanu